♦ bloc-notes ♦

D. Jebeleanu este supărat...

De eri, sportul şi-a mai descoperit un adversar. Un adversar mai puţin violent. E drept. Un adversar cu arţagul amputat de vechi şi temeinice surdine poetice. Dar, oricum, un adversar.

Este vorba, de d. Eugen Jebeleanu, a cărui activitate în coloanele «ADEVARULUI» o urmărim cu o veche şi constantă plăcere. Până eri, n'am reuşit să identificăm în proza cotidiană a d-lui Jebeleanu, nici-o pornire de vrăjmăşie polemică, pentru sport. Şi iată că eri — aşa, deodată... —, d. Jebeleanu s'a mărturisit adversar al unui crez în care Părintele Scriban — vechiul Sacerdot al pronausurilor antisportive — se căzneşte de multă vreme să vadă o erezie.

De eri, prin urmare, d. Eugen Jebeleanu este tovarăş de convingeri (antisportive) cu Părintele Scriban.

Nu-i vom retrage pentru această subită, dar temperată inimiciţie, prietenia pe care i-am acordat-o anonimi, devorându-i zilnic contribuţiile din paginile «Adevărului».

Activitatea d-lui Jebeleanu la «Adevărul» este prea digestivă, pentru a ne refuza — pentru nimica toată — o bună purgaţie literară, din pricina unei pasagere constipaţii antisportive.

Ofensiva d-lui Jebeleanu împotriva Sportului însă, se cade să aibe aici o subliniere.

D. Eugen Jebeleanu este supărat deci, pe Sport. Dece ?...

Fiindcă vara... se citeşte mai puţin, decât în celelalte anotimpuri. Constatarea este justă. Se citeşte vara, într'adevăr, mai puţin. Supărarea este şi mai justă. De ce să se citească vara mai puţin?... Dar dece pe Sport ?...

Ce vină are Sportul în greva aceasta a cititorilor de-a... cumpăra vara, volume de literatură autohtonă ?...

D. Jebeleanu are grije să ne explice temeiul acestei supărări. Ascultaţi-l, fiindcă d. Jebeleanu ştie să-i pună un vestmânt de literatură care merită elogiul unei reproduceri : «Suntem în plină vară — şi în ea, ca într'o cutie verde, intră cubul galben al toamnei literare. Sistarea cititului pe vară se săvârşeşte cu necesitate, şi pare obligatorie.

— Ai grijă : ţi se aprinde creerul !.., pare a te avertiza amicul cu fricou subţire sportiv şi mâneci scurte, atunci când te surprinde vara, în flagrant-delict, cu o carte literară.

La începutul fiecărei veri, vitrinele se prefac, pentru cărţi, în cavouri, apar, în schimb, tricourile de baie şi costumele de plajă...

D. Jebeleanu este supărat, deci, că vara în loc să se citească, se trece la... tricouri subţiri, de bae şi la costume de plajă.

Supărarea este justă. Recunoaştem. Socotim însă, că este rău îndreptată. Fiindcă — cel puţin aşa credem — nu Sportul poartă vina că vara nu se citeşte.

Vina acestei greve a cititorului, o poartă căldura verii care poate fi înfrânată — ori cum — mai uşor cu tricouri subţiri (sportive), cu plaje sau băi la Strand, decât cu o eventuală sufocare în casă, cu o mostră oarecare de poezie modernistă, în braţe.

E drept că anumite mostre de literatură autohtonă te fac să te treacă... răcori. Dar pentru probabilitatea acestor «răcori» nu renunţă nimeni la certitudinea răcorii la... Strand. Chiar dacă s'ar supăra d. Jebeleanu pe Sport, pe tricouri subţiri sportive şi mâneci scurte...

Mai ales că supărarea aceasta are un motiv ipotetic : «Ai grijă : pare a te avertiza amicul cu tricou...»

Nu este sigur, deci, că te şi avertizează. Pare, doar...

Şi apoi, supărarea aceasta e de sezon. Ca salata. Nu are decât durata verii.

Şi este, oricum, mai plăcut să-l ai pe d. Jebeleanu supărat vara, decât pe ceilalţi sacerdoţi antisportivi, adversari permanenţi şi primăvara, şi toamna, şi iarna...

G. Fg.

Un moment critic

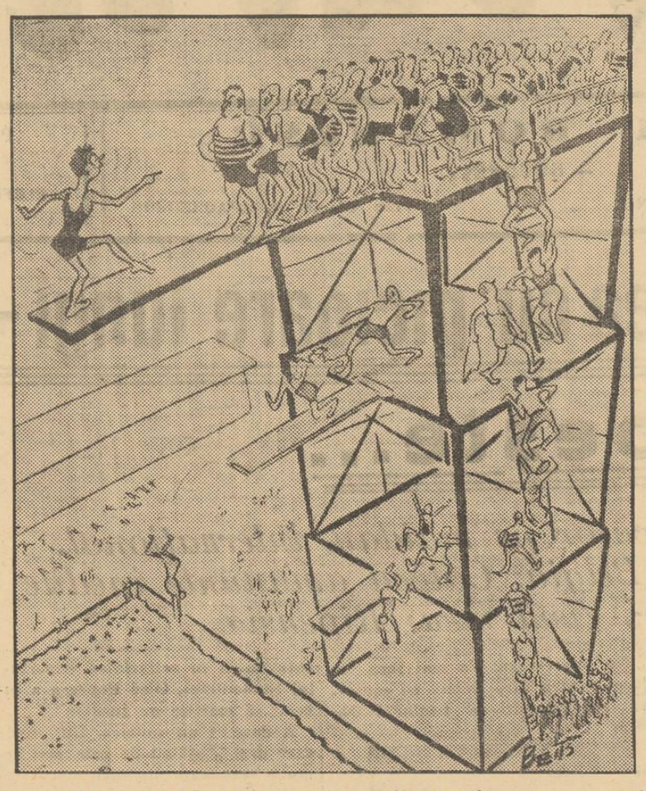

— Făceţi-mi loc, căci m 'am răzgândit şi nu mai săr în apă.

CULISELE

Marile evenimente footballistice provoacă de obicei discuţii înaintea consumării lor, discuţii cari se prelungesc şi se înteţesc chiar după ce evenimentul a trecut în domeniul istoriei.

Ne referim la matchul Belgia România, care dacă nu a fost precedat de prea mare tămbălău, a fost în schimb obiectul unei viguroase campanii de reflecţii, şuete, cancanuri.

Iată, chiar acum când matchul Venus — Ujpest e pe primul plan, răzbeşte totuş pe ecranul actualităţii ecoul ultimului match al reprezentativei României.

Iată de pildă ce-a păţit d. Eugenu Haţiegan cu ocazia acestei partide.

După cum se ştie, d. Eugeniu Haţiegan e vistiernicul federaţiei de football. Ori în această calitate, e direct interesat de ritmul în care decurg încasările.

Deaceea, Joi, încă dela ora 2 după amiază, d. Eugeniu Haţiegan era în fiinţă pe Stadionul A. N. E. F. şi scruta asistenţa.

Dacă peluza se prezenta mulţumitor, în schimb tribuna, unde locurile erau mai gras plătite, era aproape goală. Dar d. Haţieganu uitase că la ora aceea spectatorii de tribună, cu locul numerotat, mai stăteau acasă, la umbră. Deaceea, cassierul federaţiei, văzând atâtea goluri în tribună, a simţit un gol în inimă, s'a îngălbenit şi a spus celor dimprejur că se simte rău.

Au intervenit imediat medicii oficiali şi oficialii medici.

Astfel d. maior dr. Gh. Brezeanu i-a luat pulsul, i-a ascultat inima, dar nu a putut să găsească un diagnostic. I-a dat totuşi câteva picături de Davilla, i-a trecut pela nas eter. Zadarnic. D. Haţieganu era din ce în ce mai palid.

D. maior Gh. Brezeanu a renunţat atunci la aceste paliative medicinale, şi a scris o reţetă pe care a trimes-o urgent la farmacie. După câteva minute, un băieţaş se prezenta cu o sticluţă plină cu un lichid portocaliu, iar d. maior Brezeanu îi administra d-lui Haţieganu două linguriţe din această licoare.

Dar nici reţeta aceasta n'a dat nici un rezultat. D. Haţieganu se simţea foarte rău.

Dar în momentul când toată asistenţa medicală era disperată, se apropie de d. Haţieganu un tânăr cu o geantă şi-i şopteşte:

— Un milion nouă sute de mii!

Miracol! D. Haţieganu şi-a revenit imediat. Il salvase reţeta... matchului.

Interim

Venus, zeiţa ghinionului...

Primul match al unei echipe româneşti în Cupa Europei Centrale s'a soldat cu înfrângerea echipei autohtone.

In definitiv în football înfrângerile nu trebuesc luate drept catastrofe, căci într'un match e normal să fie o echipă învingătoare şi una învinsă.

Dar înfrângerea Venus-ului a avut loc în condiţiuni atât de vitrege pentru campionul nostru, încât e de mirare cum conducătorii Venus-ului nu au plecat după acest match, bolnavi de icter.

Să dăm Cezarului ce-i al Cezarului. Ujpest a arătat — sau mai bine zis, a confirmat — că e o echipă mare.

Dar după cum s'au desfăşurat ostilităţile, după cum au decurs faze'e, Venus putea, sau mai precis trebuia să câştige matchul acesta.

De câteva ori jucătorii venusişti, cu preţul unor eforturi neprecupeţite au reuşit să încline de partea lor balanţa victoriei. Dar de tot atâtea ori, fără nici un efort, Burdan a distrus tot ce au clădit cu atâta trudă colegii lui.

Câteva goaluri puteau fi foarte uşor parate, „chiar de un portar începător", după cum spune însuşi d. Eladescu.

Dar goalul al patrulea pe care l-a primit Burdan a fost o... capod'operă. Dela 50 metri, o minge trasă încet, se rostogoleşte alene spre poartă, Burdan rămâne nemişcat şi gata goalul. Dacă cineva din tribuna din fund ar fi fost avertizat că Burdan va rămâne în poziţia de drepţi, încă ar fi avut timpul să apere poarta campionilor de acest goal tembel.

Dar cu toate aceste aiureli ale lui Burdan, Venus încă putea să câştige. Nu ştiu dacă vă amintiţi, când era 3-2 pentru Venus, când campionii noştri erau dezlănţuiţi, iar la poarta maghiarilor panica făcuse ravagii, o minge trimisă de Bozsia cu capul, a lovit colţul barei. Inutil să spunem că dacă era goal, la o diferenţă de două puncte victoria Venus-ului nu ar mai fi fost pusă în discuţie.

Campionul României s'a dovedit eri şi campionul nenorocului, iar Ujpest va atrage atenţia la Budapesta că mitologia conţine un mare neadevăr: Venus nu e zei a frumuseţii, ci a ghinionului.

Astyanax

Un regiment sportiv

Fără îndoială regimentul I Transmisiuni, unde boxeurul Sandu Ion îşi face serviciul militar, este o unitate în care sportul se află în mare stimă.

D. colonel Cioroianu, comandantul acestui regiment, a dat toate posibilităţile de antrenament excelentului boxeur, permiţându-i concediul necesar.

Sandu Ion ne-a vizitat la redacţie şi ne-a rugat să relevăm acest fapt demn de o mare sportivitate.

Boxeurul Sandu Ion ne-a rugat să publicăm că e gata să facă revanşa cu Ion Gorun, egalul lui, bineînţeles titlul să fie în joc.

Gică Popescu-minunea cu picioare lungi-

(Continuare din pagina I-a)

— Luaţi-i, maică, luaţi-i, că merită.

O bănuială explicabilă ne licăreşte în gând:

— Sunteţi mama lui Gică?

— Sunt mama lui sportivă.

— Cum asta?...

— Eu l-am dus la football...

— Dar...

— Nu vă străduiţi să ghiciţi, că n'o să puteţi. Eu sunt madam Popescu.

— Mama lui Gică?...

— Nu. Mama Virginichii.

— Care Virginica?...

Interlocutoarea noastră are un rictus de enervare subită.

— In Bucureşti sunt trei «Popescu» mari. Gică Popescu la sport, Virginica Popescu la revistă şi eu... Eu sunt mama naturală a Virginichii şi mama sportivă a lui Gică.

— Cum mamă sportivă?...

— Fiindcă împotriva convingerilor celeilalte «madam Popescu» — adevărata mamă a lui Gică — eu l-am dus pe Gică la Juventus, şi l-am făcut footballist.

Amănuntele prezentau un interes indiscutabil. Mai ales furnizate de «madam Popescu» dulcea mamă a celor doi faimoşi Popescu. Detaliile acestea însă, nu rezolvau interviewul pe care venisem să-l luăm.

Am trecut deci, la o ofensivă necesară:

— Aveţi dreptate. Dar, Gică e acasă?...

— Nu este acasă. Invaţă la un prieten, fiindcă mâine începe examenele.

— La ce prieten învaţă?...

— Nu ştiu. Dacă vreţi însă un interview, pot să vi-l dau eu...

Iată deci, că examenele pe cari le începe astăzi elevul Popescu Gheorghe din clasa VII a «Liceului Sf. Sava» fac aproape imposibilă o discuţie momentană cu internaţionalul Gică Popescu.

Colegul nostru de redacţie Socaciu, însă, are (o afecţiune pentru Gică Popescu şi) o îndârjire pe care nu i le poate înfrânge nimic. Deaceia prin stăruinţa colegului nostru Socaciu, chiar cu examenele pentru cari se pregăteşte am reuşit totuşi să-l sechestrăm pe Gică Popescu pentru o convorbire ale cărei detalii constituesc miezul acestui interview.

Joc football dela 9 ani

Convorbirea a avut loc în redacţia ziarului nostru şi a fost inaugurată cu o întrebare aproape tradiţională.

— De când joci football?

— Joc football dela 9 ani. Am acum, aproape 18. Sunt deci footballist de 8 ani.

— Unde ai debutat?

— In mahalaua mea.

— Cum asta?

— După cum ştiţi, locuesc pe Calea Plevnei. Acum 8 ani, cartierul acesta era sediul unui club local «PLEVNA». In echipa acestui club am pus pentru prima oară piciorul pe minge, odată cu vedetele de mai târziu ale echipei «Gloria»: *Titi Dumitrescu, Boni, Lupu, Telemac,* etc.

La 10 ani am trecut la «Gloria». Am jucat întâi la pitici. Apoi, am fost trecut la rezerve. Cum la vârsta de 10 ani nu puteam să suport în mod regulamentar avansarea aceasta, mi s'a scos o licenţă în care am fost îmbătrânit cu patru ani. La 14 ani, am jucat în prima echipă. Am jucat un campionat întreg, terminat cu derbyul «Gloria» — Telefoane, câştigat de adversarii noştri cu 2-1.

In 1935, la vârsta de 16 ani, am semnat pentru «*Sportul Studenţesc*».

— Ai jucat întotdeauna extrem stânga?...

— Nu. Specialitatea aceasta mi-am fixat-o târziu. Până la ea, am parcurs o întreagă erarhie. La pitici am jucat centru înaintaş. La juniori, inter stânga. Extrem stânga am devenit o dată cu trecerea mea în prima echipă.

Feldmann, antrenorul Juventusului, m'a remarcat

— Dar, cum ai început să joci football?

— Am un frate, Costel, care juca acum 7 ani în echipa de juniori a clubului Juventus. Cu el, m'am dus foarte des la antrenamentul roş-albaştrilor. Jucam şi eu. Antrenorul de atunci al Juventusului, Feldmann, m'a remarcat. Mi-a dat indicaţii foarte utile, dar... a refuzat să mă utilizeze în echipa sa de juniori pentru motivul că eram prea mic. Cum n'aveam răbdare să aştept să fiu mai puţin... mic, am trecut la «PLEVNA», de aici la «GLORIA» şi-apoi la «SPORTUL STUDENTESC».

De învăţat, cred că-am învăţat să joc la antrenamentele Juventusului. De perfecţionat însă, m'am perfecţionat la «Sportul Studenţesc». De aici am răzbit în reprezentativa de juniori a Bucureştilor şi tot de-aici am ajuns în marea reprezentativă a footballului românesc.

10 la gimnastică, din oficiu

Itinerariul carierii de footballist a lui Gică Popescu era deci, conturat.

Acum, detaliile acestui itinerariu se cereau precizate. Am început cu o indiscreţie explicabilă:

— Ce notă ai la gimnastică?...

Gică râde.

— Cât credeţi?...

— Nu dau niciun pronostic. Cred însă că nu e nici-o legătur între nota dela football şi nota dela gimnastică.

Gică râde din nou:

— Inchipuiţi-vă, totuşi, că e. Am la gimnastică nota 10 din oficiu, în baza cronicelor de football din ziare. De altfel, cum vi s'ar părea un internaţional român, cu nota 5 la Gimnastică?

Are desigur dreptate. Deşi — dacă am fi fost puşi să dăm note pentru matchul cu Belgia — am fi avut o clasă întreagă de internaţionali, din echipa noastră, cu nota 3 la Football.

Am trecut deci, la un alt detaliu:

— Dar atenţiunea pe care ţi-o acordă presa, cum este privită la Liceu?...

— O parte dintre profesori nu citesc cronicele de sport. Nu au, deci, de unde să cunoască atenţiunea presei, pentru mine. Cei cari cunosc această atenţiune, se miră adesea: «*Tu eşti Popescu ălo dela football?... Bravo!...*». Admiraţia aceasta pentru succesele mele footballiste, însă, nu mă scutesc de examene foarte riguroase la diverselo materii ale clasei a 7-a.

Cu această precizare discuţia a virat spre precizări mai importante:

— Care din jucătorii români îţi place mai mult?...

Gică Popescu are însă preferinţe la singular. Le are în «en-gros».

— Când eram mic, îmi plăcea aripa Melchior—Dobo. Acum, sunt extaziat de aripa Schwartz—Dobay. De altfel, Ripensia este marca mea pasiune. Dacă n'ar avea sediul la Timişoara, aş fi semnat de mult pentru Ripensia. Aşa, rămân echipier al «*Sportului Studenţesc*» pe care — pentru atmosfera frăţească ce troneză în acest club — nu-l voi părăsi prea curând.

— Dar dintre jucători — la singular — care îţi place mai mult?

Gică se gândeşte. Ezită. Ii vine, probabil, greu să se fixeze. Totuşi, are un răspuns şi la această întrebare:

— Mi-a plăcut... Lacky. Frumuseţea jocului său mă convinsese la început, să mă fac portar. După cum vedeţi însă, cu toată admiraţia mea pentru Lacky, nu mi-am putut realiza prima dorinţă.

Nu am fost sabotat

Ajunsesem la capătul convorbirei. O întrebare însă, ne stăruia în gând dela început:

— Crezi că ai fost sabotat în matchul cu Belgia?...

Gică are un răspuns tăios. Categoric.

— Deloc. Nu pot să-mi închipui aşa ceva. Cred mai de grabă că toată înaintarea nu a avut, atunci, o zi prea bună.

Mai ales Bodola, de forma căruia depindea aproape exclusiv, jocul meu. De sabotat, însă, nu poate să fie vorba.

— Dar trac ai avut?...

Pentru a nu ştiu câtea oară, Gică râde iarăşi. Are o amintire care-l amuză.

— Cu tracul acesta este o întreagă poveste. Trei zile înainte de match, toţi oficialii au avut cu mine o singură grije: să n'am trac. Fiecare dintre ei îmi spunea: *Să n'ai trac!...* Ei bine recomandaţia aceasta mi-a fost făcută de atâtea ori, încât...

— Nu ai avut...

— Dimpotrivă. Am avut un trac teribil. După primul shot însă, mi-am revenit, şi am jucat în voe.

Ne mai rămâsese un ultim capitol de întrebări:

— Ai încasat prima de 7000 de lei, pentru victoria asupra Belgiei?

— Bine înţeles.

— Şi ce-ai făcut cu banii?

— Am cumpărat o bicicletă pentru fratele meu Nelu, care are cinci ani şi a şi început să joace football, iar mie mi-am luat câteva lucruri de strictă necesitate. Restul îmi va îngădui să plec după examene, la mare...».

Convorbirea se sfârşise. Mai sânt, desigur, multe detalii din viaţa lui Gică Popescu, de precizat.

Dar chiar şi cele de mai sus, sunt suficiente pentru a contura profilul anecdotic al celui mai tânăr internaţional român: MINUNEA CU PICIOARE LUNGI, cum i se spune lui Gică Popescu, printre studenţi...

George Fulga

Un trofeu original

de Emil Iencek

— Suntem înţeleşi, nu?

— Da. Fără discuţie.

— Cine câştigă, o ia.

— Exact.

— Fără ca celălalt să-i mai fie vreo piedecă.

— De acord.

— Atunci ne întâlnim, la start, pe velodrom„ peste patru săptămâni, în cadrul „Marelui Premiu al Municipiului"

— Bine, la revedere.

— Ura...

*

Dialogul acesta avusese loc între Eugen Stoenescu şi Jean Petreanu; primul campion mondial de viteză, iar secundul campion european la aceiaş specialitate.

Amândoi erau prieteni buni încă de băncile primelor clase de liceu. Mai târziu, când victime ale aceleaşi pasiuni, — pedala — se lansaseră în rândurile vedetelor, amiciţia nu se diminuase cu nimic. Dimpotrivă. Antrenamentele comune, pregătirea, în doi, în vederea marilor întâlniri internaţionale în care recoltaseră succese de mare răsunet, prin tactica lor originală, îi legase şi mai mult. Atât prin obligaţiuni sufleteşti cât şi prin diversele combinaţiuni cu prime, angajamente, reţete, etc.

In mersul lor ascendent, spre vârful piramidei şi în continuă consolidare a bugetului, sfârşiseră prin a cuceri, unul titlul de campion mondial, iar altul acelaş titlu însă european.

Dar ceeace venise să întunece prietenia lor fusese o femeie.

O cunoscuseră amândoi, în acelaş timp, după un nou succes al tacticei lor, când primeau felicitări din dreapta şi din stânga, pozau reporterilor, răspundeau fugar chestionărilor.

In clipa aceea, când îţi dai seama că viaţa nu-i totdeauna ingrată, când erau în culmea dispoziţiei, o deamnă, aproape înaltă, bronzată, cu braţele pline eşind bronzate de soare, de sub mânecile rochiei de voal, se apropie de ei.

Râdea cu toată gura, desvelind alinierea perfectă a dinţilor albi ca într'o reclamă de pastă de dinţi.

Felicitându-i, le întinse graţios mâna, pe care Jean şi Eugen depuseră stinghieriţi un sărut lipsit de convingere şi fără să audă că ea pronunţasse un nume.

Erau oarecum încurcaţi. O încurcătură care nu-şi prea găsea justificare întrucât nu se aflau la prima scenă de acest fel. Dealungul succeselor ei se perindaseră pe dinaintea spectatorilor şi spectatoarelor întârziate şi de tot felul urâte ca şi frumoase, personalităţi de soi, oameni de rând, burghezi ca şi aristocraţi, şi nu încercaseră niciodată senzaţia asta, particulară pe care o cunoşteau acum.

*

Femeia aceasta, care-i privise surâzând de sub bozurile mari ale pălăriei de vară, care o prindea minunat, a însemnat o răscruce în drumul lor.

Sfârşiseră amândoi, — după puţin timp prin a constata că o iubesc, fără însă ca vreunul din ei să poată lua vreo decizie care să încheze acest trio.

Dar nici ea, — Florence Mihailopol, fosta soţie a unui mare industriaş, n'a încercat o soluţie, pentrucă era şi inutilă. Amândoi îi făceau vizite cu aceiaş asiduitate, amândoi o copleşeau cu atenţiuni de tot felul, ca şi când n'ar fi fost decât una şi aceiaş persoană, dar sub două diferite înfăţişări.

De multe ori întâlnirile lor — ale lui Jean cu Eugen — în casa lui Florence se sfârşeau cu discuţiuni aprinse. Oricât ar fi dorit să privească lucrurile bărbăteşte, în faţă şi logic, nu reuşeau.

Raţionamentul dispărea, iar prietenia se retrăgea ghemuită şi depăşită de sentimente: se certau.

Cu greu, Florence reuşea să-i liniştească în timp ce fiecare lăsa să se înţeleagă că nu se mai poate continua în felul acesta şi că, în cele din urmă, vor recurge la acte disperate.

Incepuseră să nu-şi mai vorbească deschis, aşa cum făceau înainte, să nu mai dea socoteala adevărată asupra comoinaţiunilor financiare. Fiecare avea ceva de ascunns. Se suspectau.

De altfel acest terţet al dragostei devenise public şi, firesţe, însoţit de cuvenitele cancanuri, bârfeli şi „intimităţi" culese din sursă sigură, cum susţineau unii „iniţiaţi".

Tensiunea începea să culmineze. Rataseră numeroase înjghebări, neînţelegerea dintre ei compromiţându-i serios. Impresarii nu le mai acordau aceiaşi participare la reţete ca altă dată.

Informaţiile interesate apărute prin unele ziare, rău intenţionate că Eugen duce o viaţă care nu cadrează cu un campion, iar Jean că e pe punctul de a abandona pedala, le prejudiciase mult.

O serie de chestiuni şi svonuri, unele mai curioase ca altele, dar fiecare având la bază aceiaş cauză, nu puteau decât să le dăuneze.

Vedeau bine degringolada în care se angajaseră şi totuşi nu puteau să facă nimic împotrivă-i, s'o oprească.

Exista o singură soluţie: să încetese legătura cu Florence.

Amândoi? Sau unul din ei? Şi atunci care? Au fost întrebări cărora în ciuda atâtor nopţi de insomnie nu le-au putut găsi un răspuns acceptabil. Acceptabil pentru ei, căci a renunţa la Florence era cea mai teribilă performanţă care li se putea cere

Exasperaţi de proporţiile ce le luase acest scandal şi spre a curma odată toate bârfelile luaseră o hotărâre eroică.

Fără să se certe, bărbăteşte, poate chiar cu o oarecare prietenie, discutaseră ore întregi problema şi decretaseră: unul din ei s'o câştige.

Şi se înţeleseră că vor face o „războire" pe pistă, în trei încercări Cine va eşi învingător va rămâne cu Florence, să se căsătorească, învinsul urmând să dispară definitiv din drumul lor.

Şi-au dat cuvântul de onoare. Şi-au făgăduit ca adevăraţi sportmeni şi oameni. A fost greu, groaznic de greu dar trebuia luată o hotărâre.

I-au comunicat-o şi lui Florence care, surprinsă, s'a supărat foc, i-a dojenit aspru şi a promis că va rezlecta totuşi asupra acestei neghiobii a lor pe care o considerase drept o gravă insultă.

*

Mai erau patru săptămâni până atunci. Până la dispută. Se pusese în joc, numai ca pretext, o sumă colosală. Se făcuse reclamă „grasă", se lansaseră tot felul de versiuni.

Terenul fusese bine pregătit. Se prevedea o asistenţă record. Trebuia făcute record.

Eugen şi Jean juraseră că se vor ţine de cuvânt şi că aceasta va fi cea din urmă a lor alergare.

In acest scop Jean se instalase pe valea Timişului, la o rudă, unde începuse un antrenament minuţios.

La fel şi Eugen, alesese Avrigul.

Le trebuia aer curat, linişte şi hrană bună.

Cele patru săptămâni care-i despărţeau de marea „bătălie" se apropiau de sfârşit.

Arena era plină până la refuz.

Prima încercare s'a soldat cu victoria lui Jean.

In pauză lumea discuta febril anticipând o luptă de zile mari.

In a doua încercare Eugen reuşise să-i smulgă lui Jean 10—15 centimetri.

Urmă a treia încercare. Decisivă.

Plecaţi în trombă au încetinit alura după primul tur. S'au năpustit la intrarea în cel de al doilea. Incovoiaţi, cu mâinile încleştate pe ghidon, cu feţele crispate, exprimând supremul efort, Jean

(Continuare în pag. IV-a)